

□ OUD, □

DOOR

M. SANDERS.

I.

Lazare Verberne zat, schuin onder de gele kap van een groote staande lamp, te wachten. Het liep naar achten en het rijtuig zou nu wel gauw vóórkomen. Hij zat daar in zijn colbertje, dat hij zoolang had aangehouden om zijn smoking voor onnodig kreukelen te bewaren. Het boek, dat hij met een verveeld gebaar opgenomen had, zakte weer op zijn knieën — hij kon er niet bij blijven. Nu bekeek hij zijn lange beenen in de slanke broekspijpen van zijn keurigen pantalon. Hij beschouwde tamelijk aandachtig zijn lakschoenen en de daarboven uitkomende zijden sokken, haalde zijn horloge voor den dag, keek er op, en borg het weer weg zonder nog gezien te hebben hoe laat het precies was....

't Duurde lang. 't Wachten maakte hem zenuwachtig.

Het was de moeite anders niet waard, vond hij, om zoo van streek te raken : een eenvoudig dinertje bij de Cloppenburghs, meer niet.

Ha ja, straks zag hij Margot weer, zou hij misschien voor de zooveelste maal naast haar geplaatst worden aan tafel. Opvallend wel een beetje, 't was al een paar maal méér gebeurd, dat Margot Cloppenburgh en hij tafelburen waren bij de huiselijke en minder huiselijke avondpartijtjes der familie. De eerste maal had Lazare dat juist bijzonder amusant gevonden, want het gebeurde in een tijd, dat hij Margot het hof maakte. Maar toen hij heel gauw daarna zijn plan om haar te vragen weer had laten varen, vond hij het zich zoo opvallend dikwijls herhalen dezer „aardigheid” een beetje gênant....

Daar was het rijtuig.

Haastig maakte Lazare zich gereed en

vertrok. 't Coupeetje rammelde een kleine tien minuten over de hobbelige keien van de provinciestad, en draaide toen den voortuin der villa binnen, waar de Cloppenburghs woonden.

Het gezelschap bestond dien avond weer uit louter oude bekenden. Lazare werd met veel vriendelijkheid en met nog al opvallende familiariteit door den ouden heer en mevrouw ontvangen, en dat hinderde hem. Hij dacht : dat is nou alléén met het oog op Margot. En in dit onvriendelijk vermoeden werd hij nog gesterkt toen hij zijn plaats aan tafel ging opzoeken en bemerkte, dat hij wederom het voorrecht zou genieten van naast Margot te zitten.

Toch ging hij naar haar toe en zei met een beminnelijk lachje dat het hem een bijzonder groot genoegen was, het grootste gedeelte van den avond in haar gezelschap te mogen doorbrengen.

Er was, toen hij dat zei, geen spoor van ironie op zijn gelaat geweest, en geen bewijs van onoprechtheid in zijn stem. Hij voelde dat, maar verbaasde er zich niet over.

Routine, dacht hij, gewóónte, anders niet. Margot had even gebloed....

II.

Het diner was als de meeste voorafgaande geweest, een mengelmoes van prettige en minder aangename gewaarwordingen. Beurtelings hadden Lazare de banaliteiten in de conversatie verveeld en geërgerd, en voelde hij zich dan opeens weer in zijn eigenliefde gestreeld door een opmerking die deze of gene gast gemaakt had over zijn persoonlijkheid, over zijn hond, zijn dogcart, zijn paard, zijn tennisspel, of iets dergelijks.

Maar het menu was naar behooren geweest. Er kwam een rhum-geleitje op voor, wel is waar weer iets echt in het oog loopends, zoo redeneerde hij, want de gastvrouw had dat met een bepaalde bedoeling gedaan, wetende dat hij daar erg veel van hield; maar het was dan toch ook weer zóó een